

Catriona Morison & Julius Drake —Grieg, Brahms, Schumann i Elgar

Petit Palau Cambra

Dijous, 26 de maig de 2022 – 20 h

Petit Palau

En co-producció amb:

Amb la col·laboració especial de:

Amb el suport de:

Membre de:

Programa

Catriona Morison, *mezzosoprano*

Julius Drake, *piano*

Edvard Grieg (1843-1907)

Sechs Lieder, op. 48

Gruss

Dereinst, Gedanke mein

Lauf der Welt

Die verschwiegene Nachtigall

Zur Rosenzeit

Ein Traum

Johannes Brahms (1833-1897)

Dein blaues Auge, op. 59/8

Die Mainacht, op. 43/2

Mädchenlied, op. 107/5

Meine Liebe ist grün, op. 63/5

Robert Schumann (1810-1856)

*Sechs Gedichte von N. Lenau und Requiem, op.
90*

Lied eines Schmiedes

Meine Rose

Kommen und Scheiden

Die Sennin

Einsamkeit

Der schwere Abend

Requiem

Edward Elgar (1857-1934)

Sea pictures, op. 37

Sea slumber song

In Haven

Sabbath morning at sea

Where corals lie

The swimmer

Durada aproximada del concert: 64 minuts, sense pausa.

#clàssics #jovestalents

Comentari

Amors i pèrdues

A mitjan 1849 Robert Schumann va tornar a escriure *lieder* després de gairebé deu anys i s'hi va dedicar intensament, tant, que es parla d'un segon *liederjahr*. El cicle *Sechs Gedichte von N. Lenau und Requiem*, l'obra triada en aquesta ocasió per a aquesta sèrie de concerts entorn del compositor, és considerat un dels millors, sinó el millor, d'aquest període. L'acompanyaran obres d'Edvard Grieg, Johannes Brahms i Edward Elgar.

Schumann havia conegut el poeta Nikolas Lenau el 1838, i sempre en recordaria el caràcter melancòlic. Després que cregués erròniament que havia mort (en realitat va morir unes setmanes després de la composició del cicle), va escriure entre el 2 i el 5 d'agost de 1850 aquesta obra amb poemes seus amarats d'aquesta melancolia que anys enrere l'havia impressionat. Tanca el cicle un *Requiem* amb la versió alemanya d'un lament atribuït a Heloïsa d'Argenteuil. El més conegut dels *Sechs Gedichte* és “Meine Rose”, però no passem per alt la bellesa de *lieder* com “Kommen und Scheiden”, “Einsamkeit” o el mateix “Requiem”.

De les prop de cent setanta cançons que va escriure Grieg, una vintena són en alemany. Entre les quals hi ha les que formen el cicle que obre el programa, *Sechs Lieder*, op. 48, el cicle més conegut, de manera ben merescuda, del compositor. En realitat hauríem de parlar de col·lecció i no de cicle, perquè, més enllà del tema, l'amor, no hi ha res que cohesioni aquests *lieder*; el costum, però, ha fet que s'interpreti sovint l'obra completa. Emmarcats en la tradició tardoromàntica, s'alternen l'alegria de “Gruss”, la lleugeresa de “Die verschwiegene Nachtigall” o l'expansiva eufòria d’“Ein Traum” amb la tristesa de “Dereinst, Gedanke mein” o “Zur Rosenzeit”.

Tot i que solem associar l'obra de Brahms amb la de Schumann, el seu temps junts va ser molt breu, es van conèixer només cinc mesos abans que Schumann intentés suïcidar-se i fos internat en un sanatori. En canvi, Brahms i Grieg van nèixer i morir amb deu anys de diferència, i els *lieder* de tots dos que escoltarem avui són pràcticament contemporanis. La breu representació de Brahms en aquest concert inclou (almenys) dues joies: *Die Mainacht* i *Meine Liebe ist grün*, que rivalitza en exaltació amb “Ein Traum”.

El concert acabarà amb les *Sea pictures* d'Edward Elgar, un cicle que alguns estudiosos consideren mancat d'unitat perquè, com l'opus 48 de Grieg, cada poema és d'un poeta diferent i la relació amb el mar és de vegades vaga. Així ho va voler el compositor, però, que va fer d'aquesta disparitat una obra imponent en la qual hi ha espai per a delicades miniatures com "In Haven" i per al temporal violent de "The swimmer", la cançó que tanca el cicle.

Sílvia Pujalte Piñán, divulgadora musical especialitzada en *lied*

Biografies

Catriona Morison, mezzosoprano

©Andrew Low

Guanyadora el 2017 del concurs BBC Cardiff Singer of the World en les categories Singer of the World i Song Price, la mezzosoprano escocesa-alemanya Catriona Morison va ser membre de l'Òpera de Wuppertal entre el 2016 i el 2018, i posteriorment artista resident. Hi ha cantat una àmplia varietat de papers, incloent-hi Nicklausse (*Les contes d'Hoffmann*), Charlotte (*Werther*), Hänsel (*Hänsel und Gretel*), Maddalena (*Rigoletto*) i Cherubino (*Le nozze di Figaro*). Va debutar als BBC Proms el 2019 cantant les *Sea pictures* d'Elgar. Com a recitalista, treballa habitualment amb Malcolm Martineau, Simon Lepper o Joseph Middleton, en sales i festivals reconeguts, com el Wigmore Hall, Festival Internacional d'Edimburg, Leeds Lieder Festival i Weimarer Meisterkurs; recentment va ser BBC Radio 3 New Generation Artist.

Julius Drake, piano

©Sim Canetti-Clarke

Viu a Londres i gaudeix d'una reputació internacional com un dels millors instrumentistes del seu camp, tot col·laborant amb molts dels principals artistes mundials. «The New Yorker» l'ha descrit com un “*pianista acompanyant sense parió*”. Apareix habitualment als principals auditoris i festivals de música. El seu interès apassionat per la cançó li ha comportat invitacions per organitzar cicles musicals per al Wigmore Hall de Londres, la BBC i també al Royal Concertgebouw d'Amsterdam. La seva sèrie anual de recitals de cançons –Julius Drake and Friends– a l'històric Middle Temple Hall de Londres, ha presentat recitals amb molts cantants destacats, com Thomas Allen, Olaf Bär, Ian Bostridge, Angelika Kirchschrager, Iestyn Davies, Veronique Gens, Felicity Lott, Simon Keenlyside, Christopher Maltman o Christoph Prégardien.

Palau
de la Música
Catalana

Abona't a
Palau 100

Temporada
2022-2023

Filharmònica
de La Scala & Chailly

André Schuen

Simfònica Viena
& Wellber

Orquestra dels Camps Elisis
& Herreweghe

Mahler Chamber Orchestra
& Uchida

Simfònica de Bamberg,
Hrůša & Kopatchinskaja

Simfònica Anvers
& Elim Chan

Monteverdi Choir
& Gardiner

Orquestra Filharmònica de Berlín
& Petrenko

musicAeterna
& Currentzis

Més informació i venda
d'entrades individuals
i abonaments a
www.palaumusica.cat

Segueix-nos
a les xarxes

Amb la col·laboració de:

Ajuntament
de Barcelona
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Textos

Edvard Grieg (1843-1907)

Sechs Lieder, op. 48

Gruß

Text de H. Heine (1797-1856)

Salutació

Leise zieht durch mein Gemüt

Liebliches Geläute,

Klinge, kleines Frühlingslied,

Kling hinaus ins Weite.

Mou-te dolçament per la meva ànima,

repic gentil,

sona, petita cançó de primavera,

sona cap a la llunyania.

Zieh hinaus bis an das Haus,

Wo die Veilchen sprießen,

Wenn du eine Rose schaust,

Sag, ich laß sie grüßen.

Arriba't fins a la casa

on creixen les violetes,

i quan vegis una rosa

digues-li que la saludo.

Dereinst, Gedanke mein

Text de Cristóbal de Castillejos, traducció a l'alemany d'Emanuel Geibel (1815-1884)

Algun dia, pensaments meus

Dereinst, dereinst,

Gedenke mein,

Wirst ruhig sein.

Algun dia, algun dia,

pensaments meus,

us haureu calmat.

Läßt Liebesglut
Dich still nicht werden:
In kühler Erden,
Da schläfst du gut;
Dort ohne Liebe
Und ohne Pein
Wirst ruhig sein.
*Si l'ardor amorosa
encara no s'ha encalmat,
en la terra freda
hi dormiràs bé;
allà sense amor
i sense penes
descansaràs tranquil.*

Was du im Leben
Nicht hast gefunden,
Wenn es entschwunden,
Wird dir's gegeben.
Dann ohne Wunden
Und ohne Pein
Wirst ruhig sein.
*El que en la vida
no has trobat,
quan s'hagi esvaït,
et serà donat.
Sense ferides,
i sense penes
descansaràs tranquil.*

Lauf der Welt

Text de Kudwig Uhland (1787-1862)

Decurs del món

An jedem Abend geh' ich aus
Hinauf den Wiesensteg.
Sie schaut aus ihrem Gartenhaus,
Es stehet hart am Weg.
Wir haben uns noch nie bestellt, ,
Es ist nur so der Lauf der Welt.
*Cada vespre surto enfora
i pujo fins a la prada.
Ella mira des del seu pavelló,
que s'aixeca ferm en el camí.
Encara no ens hem mai citat,
només és així el decurs del món.*

Ich weiß nicht, wie es so geschah,
Seit lange küß' ich sie,
Ich bitte nicht, sie sagt nicht: ja!
Doch sagt sie: nein! auch nie.
Wenn Lippe gern auf Lippe ruht,
Wir hindern's nicht, uns dünkt es gut.
*No sé com succeí,
fa temps que la beso,
ni ho demano ni em diu: sí!,
però tampoc mai em diu no!
Quan els llavis reposen contents en els llavis,
no ho amaguem, ens agrada.*

Das Lüftchen mit der Rose spielt,
Es fragt nicht: hast mich lieb?
Das Röschen sich am Taue kühlt,
Es sagt nicht lange: gib!
Ich liebe sie, sie liebet mich,
Doch keines sagt: ich liebe dich!
*Les brises juguen amb la rosa,
no es pregunta: m'estimes?
La roseta es refreda amb la rosada,
ja no es diu més: entrega't!
Jo l'estimo, ella m'estima,
però ningú no diu: t'estimo!*

Die verschwiegene Nachtigall

Text de Walter von der Vogelweide (1170-1230)

El rossinyol discret

Unter den Linden,
An der Haide,
Wo ich mit meinem Trauten saß,
Da mögt ihr finden,
Wie wir beide
Die Blumen brachen und das Gras.
Vor dem Wald mit süßem Schall,
Tandaradei!
Sang im Tal die Nachtigall.
*Sota el til·ler,
a la prada,
on seia amb el meu estimat,
podreu veure
on nosaltres dos
collírem flors i herba.
Davant del bosc amb un cant dolç,
Tandaradai!,
cantava el rossinyol a la vall.*

Ich kam gegangen
Zu der Aue,
Mein Liebster kam vor mir dahin.
Ich ward empfangen
Als hehre Fraue,
Daß ich noch immer selig bin.
Ob er mir auch Küsse bot?
Tandaradei!
Seht, wie ist mein Mund so rot!
*Vaig arribar
a la prada,
l'estimat ja havia arribat.
Vaig ésser rebuda
com una dona excelsa,
que encara soc sempre feliç.
Si m'oferí també un bes?
Tandaradai!
Mireu, que vermella està la meva boca!*

Wie ich da ruhte,
Wüßt' es einer,
Behüte Gott, ich schämte mich.
Wie mich der Gute
Herzte, keiner
Erfahre das als er und ich -
Und ein kleines Vögelein,
Tandaradei!
Das wird wohl verschwiegen sein.
*Com vaig reposar allà,
si algú ho sabés,
valgui'm Déu, m'avergonyiria.
Com m'abraçà
el bé, ningú
no ho sap més que ell i jo...
i un petit ocellet,
Tandaradai!,
que serà molt discret.*

Zur Rosenzeit

Text de J. W. von Goethe (1749-1832)

A l'època de les roses

Ihr verblühet, süße Rosen,
Meine Liebe trug euch nicht;
Blühtet, ach! dem Hoffnungslosen,
Dem der Gram die Seele bricht!
*Floriu, dolces roses,
i no us porta el meu amor;
floriu, ai!, per al desesperat,
amb l'ànima trencada per l'aflició!*

Jener Tage denk' ich trauernd,
Als ich, Engel, an dir hing,
Auf das erste Knöspchen lauernd
Früh zu meinem Garten ging.

*Penso entristit en aquells dies
quan jo, àngel, estava aferrat a tu,
i esperàvem que la primera poncella
arribés de matinada al meu jardí.*

Alle Blüten, alle Früchte
Noch zu deinen Füßen trug
Und vor deinem Angesichte
Hoffnung in dem Herzen schlug.

*Totes les flors, totes les fruites
les dipositava jo als teus peus,
i en veure la teva cara
l'esperança envaïa el meu cor.*

Ein Traum

Text de Friedrich von Bodenstedt (1819-1892)

Un somni

Mir träumte einst ein schöner Traum:
Mich liebte eine blonde Maid;
Es war am grünen Waldesraum,
Es war zur warmen Frühlingszeit:

*Vaig somniar una vegada un bell somni:
una noia rossa m'estimava;
era en la volta verda del bosc,
era en el càlid temps primaveral:*

Die Knospe sprang, der Waldbach schwoll,
Fern aus dem Dorfe scholl Geläut -
Wir waren ganzer Wonne voll,
Versunken ganz in Seligkeit.

*Les poncelles brotaven, el rierol s'inflava,
arribaven repics llunyans des del poble...
Estàvem plens de felicitat,
submergits del tot en la beatitud.*

Und schöner noch als einst der Traum
Begab es sich in Wirklichkeit -
Es war am grünen Waldesraum,
Es war zur warmen Frühlingszeit:

*I encara més bell que aquell somni
succeí en la realitat...
Fou en la volta verda del bosc,
fou en el càlid temps primaveral.*

Der Waldbach schwoll, die Knospe sprang,
Geläut erscholl vom Dorfe her -
Ich hielt dich fest, ich hielt dich lang
Und lasse dich nun nimmermehr!
*El rierol s'inflà, les poncelles brotaren,
arribaren repics des del poble...*
*Et vaig abraçar fermament, molta estona,
i mai més no et vaig deixar!*

O frühlingsgrüner Waldesraum!
Du lebst in mir durch alle Zeit -
Dort ward die Wirklichkeit zum Traum,
Dort ward der Traum zur Wirklichkeit!
Oh, volta del bosc de verd primaverall!
Vius en mi en tot moment...
Allà la realitat fou un somni,
allà el somni es feu realitat!

Traduccions de Manuel Capdevila i Font

Johannes Brahms (1833-1897)

Dein blaues Auge, op. 59/8

Text de Klaus Groth (1819-1899)

Els teus ulls blaus

Dein blaues Auge hält so still,
Ich blicke bis zum Grund.
Du fragst mich, was ich sehen will?
Ich sehe mich gesund.
*Els teus ulls blaus estan tan tranquils,
miro la seva profunditat.*
Em preguntes què hi puc veure?
M'hi veig guarit.

Es brannte mich ein glühend Paar,
Noch schmerzt das Nachgefühl;
Das deine ist wie See so klar
Und wie ein See so kühl.
*Un parell d'ulls ardents m'han cremat,
el dolor encara em fa mal:*
*Els teus ulls són clars com un llac
i tan frescos com un llac.*

Die Mainacht, op. 43/2 (1886)

Text de Ludwig Heinrich Christoph Hölty (1748-1776)

La nit de maig

Wann der silberne Mond durch die Gesträuche blinkt,
Und sein schlummerndes Licht über den Rasen streut,
Und die Nachtigall flötet,
Wandl' ich traurig von Busch zu Busch.

*Quan la lluna platejada espurneja entre els arbustos
i la seva llum brillant s'escampa per la gespa,
i canta el rossinyol,
deambulo tristament pels boscos.*

Selig preis' ich dich dann, flötende Nachtigall,
Weil dein Weibchen mit dir wohnt in Einem Nest,
Ihrem singenden Gatten
Tausend trauliche Küsse giebt.

*Aleshores dic, beneït sigues rossinyol que cantes,
perquè la teva esposa viu amb tu en un niu,
donant al seu espòs cantor
mil petons fidels.*

Überhüllet von Laub, girret ein Taubenpaar
Sein Entzücken mir vor; aber ich wende mich,
Suche dunklere Schatten,
Und die einsame Thräne rinnt.

*Cobertes pel fullatge, una parella de coloms
parrupen el seu plaer al meu davant;
però em giro, cercant ombres més fosques,
i em cau una llàgrima solitària.*

Wann, o lächelndes Bild, welches wie Morgenroth
Durch die Seele mir stralt, find' ich auf Erden dich?
Und die einsame Thräne
Bebt mir heisser die Wang' herab.

*Quan –oh imatge somrient que com l'alba brilles a través
de la meva ànima– et trobaré en aquesta terra?
I deixo que la llàgrima vessi tremolosa,
cremant, per la meva galta.*

Mädchenlied, op. 107/5

Text de Paul Heyse (1830-1914)

Cant de la noies

Auf die Nacht in den Spinnstuben
Da singen die Mädchen,
Da lachen die Dorfbuben,
Wie flink gehn die Rädchen!
*A la nit, a la cambra on es fila,
les noies canten.*

*Els nois del poble riuen.
Que de pressa giren les filoses!*

Spinnt jedes am Brautschatz,
Daß der Liebste sich freut.
Nicht lange, so gibt es
Ein Hochzeitsgeläut.
*Cada noia fila el seu aixovar,
per fer content el seu estimat.
No falta pas gaire temps
perquè repiquin les campanes de noces.*

Kein Mensch, der mir gut ist,
Will nach mir fragen.
Wie bang mir zu Muth ist,
Wem soll ich's klagen?
*Que cap home que no sigui amable amb mi,
no em demani.
Em sento molt inquieta,
a qui he de queixar-me?*

Die Thränen rinnen
Mir übers Gesicht --
Wofür ich soll spinnen,
Ich weiß es nicht!
*Em cauen les llàgrimes
galtes avall.
Per què he de filar?
No ho sé pas!*

Meine Liebe ist grün, op. 63/5

Text de Felix Schumann (1854-1879)

El meu amor és verd

Meine Liebe ist grün wie der Fliederbusch,
Und meine Lieb ist schön wie die Sonne;
Die glänzt wohl herab auf den Fliederbusch
Und fühl ihn mit Durft und mit Wonne.

*El meu amor és verd com el saüc,
el meu amor és bell com el sol;
brilla resplendent sobre la saüquera
i l'omple de perfums i de delit.*

Meine Liebe hat Schwingen der Nachtigall,
Und wiegt sich in blühendem Flieder,
Und jauzchet und singet vom Duft berauscht
Viel liebestrunkene Lieder.

*El meu amor té ales com el rossinyol,
i es remunta amb les ales florides,
i s'alegra i entona, embriagat de perfums,
apassionades cançons amoroses.*

Robert Schumann (1810-1856)

Sechs Gedichte von N. Lenau und Requiem, op. 90

Text de Nikolaus Lenau (1802-1850)

Lied eines Schmiedes

Cançó del ferrer

Fein Rößlein, ich
Beschlage dich,
Sei frisch und fromm,
Und wieder komm!

*Bon cavallet,
jo et ferro.
Sigues disposat i amable,
i torna a venir!*

Trag deinen Herrn
Stets treu dem Stern,
Der seiner Bahn
Hell glänzt voran.

*Porta el teu senyor
sempre fidel, cap a l'estrella
que brilla pel davant
del seu camí.*

Bergab, bergauf
Mach flinken Lauf,
Leicht wie die Luft
Durch Strom und Kluft!

*Amunt i avall,
que el teu galop
sigui lleuger com l'aire
per rius i comes!*

Trag auf dem Ritt
Mit jedem Tritt
Den Reiter du
Dem Himmel zu!
*En la teva cavalcada,
a cada pas,
porta el teu cavaller
cap al cel!*

Nun Rößlein, ich
Beschlage dich,
Sei frisch und fromm,
Und wieder komm!
*I ara, bon cavallet,
jo et ferro.
Sigues disposat i amable,
i torna a venir!*

Meine Rose ***La meva rosa***

Dem holden Lenzgeschmeide,
Der Rose, meiner Freude,
Die schon gebeugt und blasser
Vom heißen Strahl der Sonnen,
Reich' ich den Becher Wasser
Aus dunklem, tiefem Bronnen.
*A la preciosa joia de la primavera,
a la rosa, la meva alegria,
que ja es marceix i empal·lideix
per l'ardent resplendor del sol,
atanso un got d'aigua
d'un pou fosc i profund.*

Du Rose meines Herzens!
Vom stillen Strahl des Schmerzens
Bist du gebeugt und blasser;
Ich möchte dir zu Füßen,
Wie dieser Blume Wasser,
Still meine Seele gießen!
Könnt' ich dann auch nicht sehen
Dich freudig auferstehen.
*Tu, rosa del meu cor!
Pel raig silenciós del dolor
et doblegues i t'apagues,
i voldria que els teus peus,
com rega l'aigua aquesta flor,
es regués la meva ànima en silenci.
Però mai no podré veure't
ressuscitar feliçment.*

Kommen und Scheiden ***Arribada i partida***

So oft sie kam, erschien mir die Gestalt
So lieblich wie das erste Grün im Wald.
*Sempre que venia, la seva imatge resplendia per a mi,
tan bonica com el primer verd del bosc.*

Und was sie sprach, drang mir zum Herzen ein
Süß wie des Frühlings erstes Lied.
*I tot el que deia s'aplegava al meu cor,
dolçament com la primera cançó de la primavera.*

Und als Lebewohl sie winkte mit der Hand,
War's, ob der letzte Jugendtraum mir schwand.
*I, en acomiadar-se, va saludar-me amb la mà,
i va ser com si s'esvaís el darrer somni de joventut.*

Die Sennin ***La pastora***

Schöne Sennin, noch einmal
Singe deinen Ruf in's Thal,
Daß die frohe Felsensprache
Deinem hellen Ruf erwache.
*Bella pastora, un cop més
canta la teva crida per la vall,
que el feliç llenguatge de les roques
es desperti pel teu sonor pregó.*

Horch, o Sennin, wie dein Sang
In die Brust den Bergen drang,
Wie dein Wort die Felsenseelen
Freudig fort und fort erzählen!
*Escolta, oh pastora, com la teva cançó
penetra el cor de les muntanyes,
com l'ànima de les pedres repeteix
les teves paraules una vegada i una altra.*

Aber einst, wie Alles flieht,
Scheidest du mit deinem Lied,
Wenn dich Liebe fortbewogen,
Oder dich der Tod entzogen.
*Però un dia, ja que tot passa,
partiràs amb la teva cançó,
quan l'amor t'arrossegui
o la mort se t'emporti.*

Und verlassen werden stehn,
Traurig stumm herübersehn
Dort die grauen Felsenzinnen
Und auf deine Lieder sinnen.
*I nosaltres romandrem aquí, abandonats,
tristos i en silenci, mirant amunt
cap als merlets grisos de les roques,
somiant les teves cançons.*

Einsamkeit

Solitud

Wildverwachs'ne dunkle Fichten,
Leise klagt die Quelle fort;
Herz, das ist der rechte Ort
Für dein schmerzliches Verzichten!
Avets salvatges, desnerits, ombrívols,
la font es lamenta suaument sense parar;
cor meu, aquest és el lloc adequat
per la teva dolorosa renúncia.

Grauer Vogel in den Zweigen,
Einsam deine Klage singt,
Und auf deine Frage bringt
Antwort nicht des Waldes Schweigen.
A les branques, un ocell gris
canta en solitari el teu lament,
i a les teves preguntes
el bosc, emmudit, no respon.

Wenn's auch immer Schweigen bliebe,
Klage, klage fort; es weht,
Der dich höret und versteht,
Stille hier der Geist der Liebe.
Si bé encara regna el silenci
no aturis el teu lament; l'esperit de l'amor
que t'escolta i et comprèn,
bufa aquí dolçament.

Nicht verloren hier im Moose,
Herz, dein heimlich Weinen geht,
Deine Liebe Gott versteht,
Deine tiefe, hoffnungslose!
Cor meu, el teu plor secret
cau sobre la molsa sense perdre's.
Déu comprèn el teu
profund i aclaparat amor.

Der schwere Abend

Vetllada difícil

Die dunklen Wolken hingen
Herab so bang und schwer,
Wir beide traurig gingen
Im Garten hin und her.
Els foscós núvols penjaven
tan angòixats i pesants,
tots dos, tristos, caminàvem
amunt i avall pel jardí.

So heiß und stumm, so trübe
Und sternlos war die Nacht,
So ganz, wie unsre Liebe,
Zu Tränen nur gemacht.
*Cremant i silenciosa, tan tèrbola,
la nit sense estrelles
era talment com el nostre amor,
feta només per a les llàgrimes.*

Und als ich mußte scheiden
Und gute Nacht dir bot,
Wünscht' ich bekümmert beiden
Im Herzen uns den Tod.
*I quan vaig haver de partir
i de desitjar-te bona nit,
plorós ens desitjava la mort
des del fons del cor.*

Requiem

Text de Leberecht Blücher Dreves (1816-1870)

Ruh' von schmerzensreichen Mühen
Aus und heißem Liebesglühen;
Der nach seligem Verein
Trug Verlangen,
Ist gegangen
Zu des Heilands Wohnung ein.
*Pau després dels dolorosos esforços
i del foc ardent de l'amor!
Aquell qui vers la beneïda unió
portava el seu desig,
va marxar
a la casa del Salvador.*

Dem Gerechten leuchten helle
Sterne in des Grabes Zelle,
Ihm, der selbst als Stern der Nacht
Wird erscheinen,
Wenn er seinen
Herrn erschaut im Himmelspracht.
*Que per al just resplendeixin clares estrelles
dins la seva la sepultura,
per a ell, que és com un estel en la nit,
brillaran
quan contemplarà
el Senyor en el seu celestial esplendor.*

Seid Fürsprecher, heil'ge Seelen,
Heil'ger Geist, laß Trost nicht fehlen;
Hörst du? Jubelsang erklingt,
Feiertöne,
Darein die schöne
Engelsharfe singt:

*Sigueu els seus intercessors, ànimes santes, Esperit Sant, que no falti conhort. Sents? Un cant de joia ressona
amb un aire de festa,
en què la magnífica
arpa dels àngels ressona.*

Ruh' von schmerzenreichen Mühen
Aus und heißem Liebesglühen;
Der nach seligem Verein
Trug Verlangen,
Ist gegangen

Zu des Heilands Wohnung ein.
*Pau després dels dolorosos esforços
i del foc ardent de l'amor!
Aquell qui vers la beneïda unió
portava el seu desig,
va marxar
a la casa del Salvador.*

Edward Elgar (1857-1934) *Sea pictures, op. 37*

Sea slumber song

Text de Roden Noel (1834-1894)

Cançó de bressol del mar

Sea-birds are asleep,
The world forgets to weep,
Sea murmurs her soft slumber-song
On the shadowy sand
Of this elfin land;
"I, the Mother mild,
Hush thee, O my child,
Forget the voices wild!
Isles in elfin light
Dream, the rocks and caves,
Lull'd by whispering waves,
Veil their marbles bright.
Foam glimmers faintly white
Upon the shelly sand
Of this elfin land;
Sea-sound, like violins,
To slumber woos and wins,
I murmur my soft slumber-song,
Leave woes, and wails, and sins,
Ocean's shadowy might
Breathes good night,
Good night!"

*Els ocells marins dormen,
el món oblida el plorar,
el mar mormola la seva dolça cançó de bres
sobre la fosca sorra
d'aquesta terra d'elfs.
"Jo, la dolça Mare,
et faig callar, oh fill meu,
oblida't de les veus salvatges!
Illes de llums èlfiques
somien, les roques i coves,
bressolades per les mormolants ones,
amaguen llurs brillants marbres.
L'escuma llueix lleument blanca
sobre la sorra i les conquilles
d'aquesta terra èlfica;
la remor del mar, com violins,
ronda la son i venç,
jo xiuxieuejo la meua dolça cançó de bres,
marxeu dolors, laments i pecats,
el poder ombrívol de l'oceà
respira bona nit. Bona nit!"*

In Haven (Capri)

Text de Caroline Alice Elgar (1848-1920)

Al port (Capri)

Closely let me hold thy hand,
Storms are sweeping sea and land;
Love alone will stand.
Deixa'm agafar-te la mà,
les tempestes escombren el mar i la terra;
només l'amor resistirà.

Closely cling, for waves beat fast,
Foam-flakes cloud the hurrying blast;
Love alone will last.
Aferra't fort, perquè les onades colpegen de pressa,
flocs d'escuma ennuvolen les fortes ràfegues,
només l'amor perdurarà.

Kiss my lips, and softly say:
Joy, sea-swept, may fade to-day;
Love alone will stay.
Fes-me un petó als llavis i digues suaument:
l'alegria, escombrada pel mar, pot esvair-se avui;
només l'amor romandrà.

Sabbath morning at sea

Text d'Elizabeth Barrett Browning (1806-1861)

Matí de sàbat al mar

The ship went on with solemn face;
To meet the darkness on the deep,
The solemn ship went onward.
I bowed down weary in the place;
For parting tears and present sleep
Had weighed mine eyelids downward.
El vaixell avançava amb expressió solemne
cap a la foscor de les profunditats,
el vaixell solemne avançava.
I a mi, sense moure'm, postrat i cansat
per les llàgrimes de comiat i la son present,
em pesaven les parpelles.

The new sight, the new wondrous sight!
The waters around me, turbulent,
The skies, impassive o'er me,
Calm in a moonless, sunless light,
As glorified by even the intent
Of holding the day glory!
Quin paisatge! Quin nou i meravellós paisatge!
Les aigües al meu voltant, turbulentes,
el cel, impassible al meu damunt,
tranquil en una llum, sense lluna i sense sol,
com exaltat per la mera intenció
de glorificar el dia.

Love me, sweet friends, this Sabbath day.
The sea sings round me while ye roll
Afar the hymn, unaltered,
And kneel, where once I knelt to pray,
And bless me deeper in your soul
Because your voice has faltered.
Estimeu-me, estimats amics, en aquest dia de sàbat.
El mar canta al meu voltant mentre feu sonar
des de lluny l'himne invariable,
i agenolleu-vos on jo m'agenollava per resar
i beneïu-me des del més profund de la vostra ànima
perquè la vostra veu ha flaquejat.

And though this sabbath comes to me
Without the stolèd minister,
And chanting congregation,
God's Spirit shall give comfort. He
Who brooded soft on waters drear,
Creator on creation.
I tot i que aquest sàbat se'm presenta
sense sacerdot amb estola
ni càntics de fidels,
l'esperit de Déu em donarà consol. Ell,
que meditava damunt les tristes aigües,
creador de la creació.

He shall assist me to look higher,
Where keep the saints, with harp and song,
An endless endless sabbath morning,
And, on that sea commixed with fire,
Oft drop their eyelids raised too long
To the full Godhead's burning.
Ell m'ajudarà a mirar més amunt,
on romanen els sants, amb arpes i càntics,
un matí de sàbat sense fi,
i, en aquell mar barrejat amb foc,
deixaran caure llurs parpelles massa temps alçades
cap a la plena esplendor de l'essència divina.

Where corals lie

Text de Richard Garnett (1835-1906)

On es troben els coralls

The deeps have music soft and low
When winds awake the airy[spry,
It lures me, lures me on to go
And see the land where corals lie.
Els pèlags tenen una música suau i fluixa
quan el vent agita l'aire,
em tempta a marxar
per veure la terra on es troben els coralls.

By mount and mead, by lawn and rill,
When night is deep, and moon is high,
That music seeks and finds me still,
And tells me where the corals lie.
*Per muntanyes i prats, per pastures i rierols,
quan la nit és negra, i la lluna alta,
aquella música em busca i em troba encara,
i em diu on es troben els coralls.*

Yes, press my eyelids close, 'tis well,
But far the rapid fancies fly
The rolling worlds of wave and shell,
And all the lands where corals lie.
*Sí, tanca'm les parpelles, està bé,
però, lluny, les fantasies volen de pressa,
els mons rodolants d'onades i petxines
i tots els indrets on es troben els coralls.*

Thy lips are like a sunset glow,
Thy smile is like a morning sky,
Yet leave me, leave me, let me go
And see the land where corals lie.
*Els teus llavis són del color de la posta de sol,
el teu somriure és com el cel del matí,
però deixa'm, deixa'm marxar
per veure la terra on es troben els coralls.*

The swimmer

Text d'Adam Lindsay Gordon (1833-1870)

El nedador

With short, sharp violent lights made vivid,
To southward far as the sight can roam ;
Only the swirl of the surges livid,
The seas that climb and the surfs that comb.
Only the crag and the cliff to nor'ward,
[And]¹ The rocks receding, and reefs flung forward,
[And]¹ waifs wreck'd seaward and wasted shoreward,
On shallows sheeted with flaming foam.
*Vivificat amb llums breus, agudes i violentes,
cap al sud, fins on l'esguard arriba,
només el lívid remoli de les ones,
els mars que s'aixequen i l'onatge que romp.
Només cingles i penya-segats cap al nord,
roques submergides i esculls que sobresurten,
i restes de naufragis abandonats a la costa,
en aigües poc profundes, cobertes d'escuma lluent.*

A grim, gray coast and a seaboard ghastly,
And shores trod seldom by feet of men --
Where the batter'd hull and the broken mast lie,
They have lain embedded these long years ten.
Love! when we wandered here together,
Hand in hand through the sparkling weather,
From the heights and hollows of fern and heather,
God surely loved us a little then.

*Una costa lúgubre, tenebrosa i un litoral abrupte,
rarament trepitjats pels peus dels homes...
on un casc atrotinat i un pal de la barca trencat rauen
encallats de fa molt de temps.*

*Amor! Quan passejàvem per aquí junts,
agafats de la mà, en un dia resplendent,
des dels cims i fondalades entre falgueres i brucs,
ben segur que Déu, aleshores, ens estimava una mica.*

The skies were fairer, the and shores were firmer --
The blue sea over the bright sand roll'd;
Babble and prattle, and ripple and murmur,
Sheen of silver and glamour of gold.

*El cel era més serè i la platja més acollidora,
el mar blau rompia damunt la sorra brillant;
xipolleig i barbolleig, i remor de les ones,
reflexos de plata i encisos daurats.*

So girt with tempest and wing'd with thunder,
And clad with lightning and shod with sleet,
And strong winds treading the swift waves under
The flying rollers with frothy feet.
One gleam like a bloodshot sword-blade swims on
The sky-line, staining the green gulf crimson,
A death stroke fiercely dealt by a dim sun,
That strikes through his stormy winding-sheet.

*Envoltats de tempesta i amb ales de tro,
i emboticats en llamps i calçats de calabruix,
els forts vents encalcen veloçment les ones
com carros voladors amb rodes d'escuma.
Un resplendor, com el tall d'una espasa ensangonada,
sura a l'horitzó tenyint la badia de color vermell.
Un cop mortal donat per un cruel sol ponent
que colpeja amb la seva inclement mortalla.*

O, brave white horses! you gather and gallop,
The storm sprite loosens the gusty reins;
Now the stoutest ship were the frailest shallop
In your hollow backs, on your high arch'd manes.
I would ride as never a man has ridden
In your sleepy, swirling surges hidden,
To gulfs foreshadow'd thro' strifes forbidden,
Where no light wearies and no love wanes.

*Oh, intrèpids cavalls blancs! Us agrupeu al galop,
l'esperit de la tempesta afluixa les regnes de la borrasca;
ara el vaixell més robust esdevé el bot més fràgil
damunt les vostres esquenes buides, les vostres crineres
encorbades.*

*Voldria cavalcar-vos com ningú no ho ha fet mai,
amagat en les onades somnolents i remolinades,
cap a les badies imaginàries i per estrets prohibits,
on mai s'esvaeix la llum i on l'amor perdura.*

També et pot interessar...

Petit Palau Cambra
Dilluns, 30.05.22 – 20 h
Sala de Concerts

Quartets dedicats a Haydn per Mozart (VI)

Quartet Gerhard:

Lluís Castán, violí I
Judit Bardolet, violí II
Miquel Jordà, viola
Jesús Miralles, violoncel

W. A. Mozart: *Quartet de corda núm. 19, en Do major, KV 465, “de
les Dissonàncies”*

G. Kurtág: *Officium breve*

D. Xostakóvitx: *Quartet de corda núm. 3, en Fa major, op. 73*

Preu: 25 €

Mecenes d'Honor

Mecenes Protectors

Mitjans Col·laboradors

Col·laboradors

Armand Basi – Bagués-Marsiera Joiers – Balot Restauració – Calaf Grup – Cardoner Grup – Catalonia Hotels & Resorts – Coca-Cola – Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports – Col·legi Oficial d'Òptics Optometristes de Catalunya – Deloitte – Eurofirms Group – FC Barcelona – Fundació Antiques Caixes Catalanes - BBVA – Fundació Caixa d'Enginyers – Fundació Castell de Peralada – Fundació Metalquímia – Helvetia Compagnia Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – La Fageda – Quadis – Saba Infraestructures, S.A. – Scasi Soluciones de Impresión S.L.

Amics Benefactors

Ascensores Jordà, S.A. – Fundació Antoni Serra Santamans – Inclos Interiorisme, S.L. – Morera Casablanca S.L. – Teatre Romea – Veolia Serveis Catalunya S.A.U. – Salvador Viñas Amat

Membres Palau XXI

Mª Dolors i Francesc – Elvira Abril – Pere Armadàs Bosch – Rosamaria Artigas i Costajussà – Marta Barnes – professor Rafael I. Barraquer Compte – Mariona Carulla Font – Lluís Carulla Font – Carlos Colomer Casellas – Isabel Esteve Cruella – Pere Grau Vacarissas – María José Lavin Guitart – Anna Saura Miarnau – Juan Manuel Soler Pujol – Daniela Turco – Joan Uriach Marsal – M^a. del Carmen Pous Guardia

An abstract painting featuring vibrant, wavy lines in shades of blue, orange, and white, set against a dark blue background. The lines create a sense of movement and depth, resembling a stylized landscape or a musical composition.

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

